

«Ζoo», συμμετέτοχοι σε κάτι τόσο σύγχρονο

ΑΝΤΙΛΑΜΒΑΝΟΜΑΙ ότι το να εισάγεται ένα σημείωμα αφιερωμένο σε πειραματικό θέατρο με μια πρόταση όπως «Δεν μπορώ παρά να χαιρετίσω θερμά το γεγονός και να συγχαρώ τους συντελεστές...» αποτελεί στυλιστικό ατόπημα. Μια «γραβατωμένη» φράση από ψυχρό, επίσημο γλωσσικό επίπεδο δεν πηγαίνει με το θέαμα που έστησαν οι της Paravan Proactions, αλλά εκφράζει το κύριο συναίσθημα που γεννιέται με την είσοδό μας στο χώρο και ...επιζεί μέχρι το τέλος της παράστασης.

Πιστεύω ότι οι περισσότεροι θεατές που πέρασαν ή θα περάσουν από το υπόγειο του υπό κατασκευή κτιρίου του Σατιρικού θεάτρου, όπου στήθηκε το πείραμα του «Ζoo», συνειδητά ή ασυνειδητά νιώθουν μια περηφάνια, μια ικανοποίηση για το γεγονός ότι γίνονται συμμετέτοχοι σε κάτι τόσο σύγχρονο, τόσο προχωρημένο σ' ό,τι αφορά τη θεατρική φόρμα. Δεν υπάρχει ίχνος ειρωνείας σ' αυτά που γράφω, νομίζω ότι το αίσθημα πληρότητας του Κύπριου θεατή που στη διάρκεια της σεζόν είδε

το «Ενυδρείο» της Κατερίνας Λούρα, τον «Τρελό» του Μάριου Ιωάννου και το «Ζoo» τώρα, είναι ένα υγιές κοινωνικό αίσθημα ανθρώπων που θέλουν να πιστεύουν ότι οι συνδυασμοί των λέξεων «εγκώριος» και «πειραματικός», «ντόπιος» και «φορμαλιστική αναζήτηση» δεν είναι οξύμωρα σχήματα πια.

**Από την Paravan Proactions
βασισμένο στη
«Φάρμα των
ζώων» του Τζορτζ
Όργουελ**

Ας αφήσουμε όμως την εθνική περηφάνια και να προσπαθήσουμε να αναλύσουμε αυτά που είδαμε. Αναμφίβολα ο ορισμός του θεάτρου χώρου ταιριάζει απόλυτα στο θεατρικό δρώμενο. Συγκινητική η ιδέα του μελλοντικού θεάτρου-ο κτίριο του Σατιρικού γεννιέται μέσα από έντονες πολιτικο-οικονομικές οδύνες. Από την άλλη, κάθε υπόγειο εμπεριέχει την ιδέα της αυτονομίας, του αποκομμένου από τον έξω κόσμο χώρου, κάτι που ταιριάζει πολύ στην ίδια τη φύση του θεάτρου ως βαθιάς παρένθεσης μέσα στην πραγματικότητα. Το δρώμενο του «Ζoo» ρευστό, απλό, γεμίζει το συναρπαστικά παράξενο χώρο, παίρνει το σχήμα του.

Για να τελειώσουμε με τα ευχάριστα, πρέπει να πούμε ότι η παράσταση αποτελείται από δύο ισότιμα συνθετικά στοιχεία, το θέαμα και το άκουσμα. Η ζωντανή μουσική από το συγκρότημα κρουστών Tat-Tnabar είναι εκφραστική, εντυπωσιακή και... θεαματική από μόνη της.

Οι κύριοι εμπνευστές και συντελεστές της παραγωγής, η Μελίτα Κούτα και ο Χάρης Καυκαρίδης, είναι και οι δύο ταλαντούχοι εικαστικοί θεατρικοί καλλιτέχνες, οι οποίοι πρόλαβαν να πείσουν με τα προηγούμενα τους έργα για την πρωτοτυπία της σκέψης τους και την ποιότητα του τελικού προϊόντος της δουλειάς τους. Όμως το

Παραγωγή/ Concept: Paravan Proactions

Σκηνογραφία: Μελίτα Κούτα, Χάρης Καυκαρίδης
Δημιουργική επιμέλεια υποκριτικής και σκηνών : Διομήδης Κουφτερός

Δραματουργία: Ελλάδα Ευαγγέλου

Μουσική: Λευτέρης Μοσκοβιάς

Χορός/ Κινησιολογική επεξεργασία: Χριστιάνα Χαράλαμους

Σχεδιασμός φωτισμού: Γιώργος Λάζογλου

Σχεδιασμός ήχου: Γιώργος Χρίστου

Σχεδιασμός βίντεο: Γιάγκος Χατζηγιάννης

Παίζουν: Διομήδης Κουφτερός, Χριστόδουλος Μαρτάς, Χριστιάνα Χαράλαμους, Νικόλας Δημητρίου, Ιάκωβος Χατζηβασιλίου, Ευαγγελία Ονουφρίου

Μουσικό σχήμα Tat- Tnabar: Λευτέρης Μοσκοβιάς, Ελένη Μοσκοβία, Μαίρη Χαράλαμους, Πάρης Νεοφύτου, Alexander Kayee.

«Ζoo» είναι ένα εικαστικό θεατρικό δρώμενο, ή, πιο σωστά, εικαστικό-θεατρικό με παύλα. Η συνταγή της συνειδητής διόγκωσης του οπτικού στοιχείου δεν μπορεί να μην αποβεί εις βάρος της όποιας αφήγησης, έτσι η σύνδεση του δρώμενου με τη «Φάρμα των ζώων» του Τζορτζ Όργουελ γίνεται στο επίπεδο της ζωντανής εικονογράφησης. Ο ωραίος, υφολογικά σωστός στη γραμμή ενός παρακμαϊκού καμπαρέ κομπέρ (Διομήδης Κουφτερός) δεν μπορεί να αναπληρώσει τα κενά της απουσίας του αφηγηματικού στοιχείου. Η συνεχής παρουσία των εικαστικών μορφών («Κυρίες και κύριοι, τα πρόβατα!») δεν οδηγούσε σε κάτι άλλο, σε απόπειρα εμβάθυνσης στο λογοτεχνικό οργουελικό υπόβαθρο. Τα ενδυματολογικά ευρήματα ήταν πολύ εντυπωσιακά και εύστοχα, οι κόττες, τα πρόβατα, τα γουρούνια, η καταπληκτική αγελάδα προκαλούσαν ενθουσιασμό στους θεατές, ο οποίος όμως έδινε θέση στην αναμονή των επόμενων οπτικών εκπλήξεων. Η ομάδα των υποκειμένων ήταν πολύ αποτελεσματική στην κίνησή της, αλλά οι σκηνές της αυτοπαρουσίασης της κάθε ομάδας σχεδόν εξαπλούσαν το «χρόνο του ενδιαφέροντος».

Αν παράλληλα με το οπτικό μέρος οι συντελεστές προχωρούσαν σε περισσότερη δραματική διερεύνηση του υλικού που προσφέρει ο Όργουελ... πήγαν να γράψω ότι τα πράγματα θα ήταν πιο ενδιαφέροντα, αλλά σκέφτηκα ότι τα πράγματα θα ήταν πιο ενδιαφέροντα για μένα, πιο συμβατικά και συνηθισμένα. Δύο ταλαντούχοι εικαστικοί θεατρικοί καλλιτέχνες πήγαν να κάνουν ελεύθερη αναζήτηση στο δικό τους τομέα, πήγαν να φτιάξουν θέατρο με δικά τους μέσα, από δικά τους υλικά. Ας μη δούμε το αποτέλεσμα ως ελλιπές θεατρικό δρώμενο, ας το δούμε ως πλήρες εικαστικό θέατρο.

ΝΟΝΗ ΜΟΛΕΣΚΗ